

DØDEN BAG
PORTENE

*Til Renée, som kender mit hjerte.
Til Alexandra, som rummer mine håb.
Og til Ben, som deler drømmen.*

DØDEN BAG PORTENE (DET ULMENDE OPRØR 3)

er oversat fra engelsk efter

A REAPER AT THE GATES

af Randi Bjerre Høfring

Copyright © 2018 by Sabaa Tahir

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form

By arrangement with Janklow & Nesbit Associates

Cover design by Emily Osborne and Art Machine

First published in 2018 by Razorbill, an imprint of Penguin Random House

Dansk udgave: © 2018 Forlaget Alvilda, København

Dansk omslagsbearbejdning: Marlene Diemar / Imperiet

Bogen er sat med Times New Roman/Jenson pro af BogGrafisk

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2018 af CPI – Clausen & Bosse, Tyskland

ISBN 978-87-7165-734-0

www.alvilda.dk

DØDEN BAG PORTENE

A REAPER AT THE GATES

SABAA TAHIR

På dansk ved Randi Bjerre Høfring

FØRSTE DEL

KONGEN UDEN NAVN

I: NATTEMAGEREN

Du elsker for meget, min konge.

Min dronning sagde ofte de ord i løbet af århundrederne, vi tilbragte sammen. I begyndelsen med et smil. Men i de senere år med en panderynken. Hendes blik faldt på vores børn, når de stormede gennem paladset, og deres skikkelser flakkede fra flammer til kroppe som bittesmå cykloner af ufattelig skønhed.

”Jeg frygter for dig, *Meherya*.” Hendes stemme skælvede. ”Jeg frygter, hvad du vil gøre, hvis der skulle ske dem, du elsker, noget.”

”Der vil ikke ske jer noget. Det sværger jeg.”

Jeg talte med ungdommens lidenskab og dårskab, til trods for at jeg ikke var ung. Ikke engang dengang. Den dag tog brisen fra floden blidt i hendes ravnsorte hår, og solen strømmede som flydende guld ind gennem vinduernes lette gardiner. Den lagde et ravgyldent lys over vores børn, mens de leende satte afsvedne mærker på stengulvene.

Men hendes frygt slap ikke sit greb. Jeg rakte ud efter hendes hænder. ”Jeg ville knuse enhver, som vovede at gøre jer ondt,” sagde jeg.

”*Meherya*, nej.” I årene siden da har jeg spekuleret over, om hun allerede dengang frygtede, hvad jeg ville blive. ”Sværg, at du ikke vil gøre det. Du er vores *Meherya*. Dit hjerte er skabt til

at elske. Til at give. Ikke til at tage. Det er derfor, du er djinns konge. Sværg, at du ikke vil gøre det.”

Jeg aflagde to løfter den dag – jeg svor altid at beskytte. Altid at elske.

I løbet af et år havde jeg brudt dem begge.

Stjernen hænger på væggen bagerst i den dybe hule, langt fra menneskelige blikke. Det er en firetakket diamant med en smal sprække i den øverste spids. Tynde linjer løber på kryds og tværs over den og minder om den dag, hvor de lærde smadrede den efter at have taget mit folk til fange. Metallet glimter utålmodigt – kraftfuldt som en junglekats blik, når den sniger sig ind på sit bytte. Dette våben rummer så enorme kræfter – nok til at tilintetgøre en ældgammel by, et ældgammelt folk. Nok til at holde djinn inde-spærrede i tusind år.

Nok til at sætte dem fri.

Stjernen rører på sig. Som om den fornemmer armringsen, der sidder stramt om mit håndled, og længes mod det manglende stykke. En voldsom skælven løber gennem mig, da jeg rækker armringsen op, og den som en sølvvål svæver væk for at slutte sig til stjernen. Sprækken bliver mindre.

Stjernens fire spidser flammer op og oplyser de fjerneste hjørner i den spættede granithule, hvilket udløser en bølge af ophidset hvæsen fra skabningerne omkring mig. Så svinder lyset hen, og kun et blegt månelys er tilbage. Ghuler suser om mine ankler.

Herre. Herre.

Hinsides dem venter gengangernes hersker på min befaling, sammen med ifritternes konger og dronninger – af vind og hav, sand og hule, luft og sne.

Mens de tavse og vagtsomme holder øje med mig, vender jeg pergamentet i hænderne. Det er lige så upåfaldende som sand. Men det er ordene på det ikke.

Jeg kalder, og gengangernes hersker kommer nærmere. Han underkaster sig modvilligt, kuert af min magi, og han kæmper som altid for at slippe ud af min magt. Men jeg har stadig brug for ham. Gengangerne er rester af fortabte sjæle, sammenføjet af ældgammel magi og umulige at spore, når de ønsker det. Selv ikke imperiets berømmede masker kan mærke dem.

Da jeg rækker ham pergamentet, hører jeg hende. Min dronnings stemme er en hvisken, blid som en kerte på en kølig nat. *Hvis du gør dette, kan du aldrig vende tilbage. Alt håb vil være ude for dig, Meherya. Tænk dig grundigt om.*

Jeg gør, som hun beder mig om. Jeg tænker mig grundigt om.

Så husker jeg, at hun er død og borte og har været det i tusind år. Hendes nærvær er en vrangforestilling. Hendes stemme er min svaghed. Jeg rækker tekstrullen til gengangernes hersker.

”Sørg for, at blodtornskaden Helene Aquilla får denne,” siger jeg til ham. ”Og ingen andre.” Han bukkes, og ifritterne svæver fremad. Jeg beordrer luftens ifritter væk; jeg har en anden opgave til dem. Resten knæler.

”For længe siden gav I de lærde en viden, som førte til tilintetgørelsen af mit folk og den overjordiske verden.” Et pludseligt minde bølger gennem ifritternes rækker. ”Jeg giver jer nu muligheden for at råde bod på det. Opsøg vores nye forbundsfæller i syd. Hjælp dem med at forstå, hvad de kan kalde frem fra mørkets rige. Høstmånen vil stige op på himlen om seks måneder. Sørg for, at arbejdet er gjort i god tid inden da. Og I” – ghulerne rykker tættere på – ”vil gøre jeres allerbedste. I skal ikke svigte mig.”

Da de alle er forsvundet, betragter jeg stjernen og tænker på den forræderiske djinnipige, som hjalp med at bringe den ind i verden. Måske ville våbnet udstråle håb for et menneske.

Jeg føler kun had.

Et ansigt træder frem i mine tanker. Laia af Serra. Jeg husker varmen fra hendes hud under mine hænder, og hvordan hendes

håndled lagde sig over kors bag min nakke. Måden, hun lukkede øjnene på, og hendes hals' gyldne fordybning. Hun følte som dørtærsklen til mit gamle hjem, når stråtaget lige var blevet skiftet. Hun følte tryk.

Du elskede hende, siger min dronning. Og så gjorde du hende ondt.

Mit svigt af den lærde pige skal ikke få lov til at fylde i mine tanker. Jeg har forrådt hundredvis før hende.

Og dog bliver jeg grebet af uro. Noget uforklarligt skete, da Laia af Serra forærede mig sin armring – da hun forstod, at den dreng, hun kaldte Keenan, ikke var andet end en fiktion. Som alle mennesker skimtede hun i mine øjne sit livs mørkeste øjeblikke. Men da jeg så ind i hendes sjæl, kiggede noget – *nogen* – tilbage på mig: Min dronnings blik hvilede på mig gennem århundrederne.

Jeg så hendes rædsel. Hendes sorg over, hvad jeg var blevet. Jeg så hendes smerte over, hvad de lærde havde udsat vores børn og vores folk for.

Jeg tænker på min dronning for hvert forræderi. Jeg tænker over tusind år tilbage i tiden, på hvert eneste menneske, jeg har fundet, manipuleret og elsket, indtil de med kærlighed i hjerterne frivilligt forærede mig deres stykke af stjernen. Igen og igen og igen.

Men jeg har aldrig set hende i en andens blik. Jeg har aldrig følt hendes skuffelse så skarpt.

Én gang mere. Kun én gang mere.

Min dronning taler. *Du må ikke gøre dette. Jeg beder dig.*

Jeg knuser hendes stemme. Jeg knuser hendes minde. Jeg vil ikke tænke på hende igen.

II: LAIA

Alting ved det her overfald føles forkert. Vi ved det begge to, Darin og jeg, selv om ingen af os vil sige det.

Men min bror taler selvfølgelig ikke meget for tiden.

Spøgelsesvognene, som vi følger efter, standser op uden for en hærførerlandsby. Jeg rejser mig fra de snetyngede buske, vi har skjult os bag, og nikker til Darin. Han klemmer min hånd. *Pas på dig selv.*

Jeg rækker ud efter min usynlighed, en kraft, som for nylig er vågnet i mig, og som jeg stadig er ved at finde mig til rette med. Min ånde vrider sig op i hvide skyer som en slange, der svajer til en ukendt sang. Andre steder i imperiet har foråret spredt sine blomster. Men så tæt på Antium, hovedstaden, slår vinteren stadig sine iskolde fingre over vores ansigter.

Klokken passerer midnat, og landsbyens få tændte lygter sprutter i den tiltagende vind. Da jeg er kommet igennem fangekaravansens kreds, gør jeg min stemme dyb og tuder som en af sneuglerne, der er almindelige i den her del af imperiet.

Da jeg sniger mig hen mod spøgelsesvognene, får jeg en kriblende fornemmelse i nakken. Jeg snurrer rundt, og alle mine instinkter advarer om fare. Den nærmeste højderyg er øde, og hærførernes reservetropper, som står vagt, reagerer ikke det mindste. Intet lader til at være unormalt.

Du er bare nervøs, Laia. Som du altid er. Fra vores lejr i udkanten af Ventestedet, tredive kilometer herfra, har Darin og jeg planlagt og udført seks overfald på imperiets fangekaravaner. Min bror har ikke smedet et eneste stykke serransk stål. Jeg har ikke svaret på brevene fra Araj, den lærde leder, som flygtede fra Kauf-fængslet sammen med os. Men sammen med Afya Ara-Nur og hendes mænd har vi hjulpet med at befri mere end fire hundrede lærde og stammefolk i løbet af de seneste to måneder.

Men det giver stadig ingen garanti for succes med den her karavane. For den her karavane er anderledes.

Uden for karavanens kreds rykker velkendte sortklædte skikkelser frem mod lejren fra træerne. Afya og hendes mænd reagerer på mit signal og gør klar til angreb. Deres tilstedeværelse giver mig mod. Nomadekvinden, som hjalp mig med at befri Darin fra Kauf, er den eneste årsag til, at vi overhovedet kender til disse spøgelsesvogne – og de fanger, de transporterer.

Dirkene er istapper i min hånd. Seks vogne står i en halvkreds, med to forsyningsvogne skærmet mellem dem. De fleste af soldaterne har travlt med hestene og lejrbålene. Sneen står ned og bider mig i ansigtet, da jeg når hen til den første vogn og går i gang med låsen. Stifterne inde i den er gåder for mine frysende, klodsede hænder. *Hurtigere, Laia.*

Vognen er stille, som om den er tom. Men jeg ved bedre. Inden længe bryder et barns klynken stilheden. Der bliver hurtigt tysset. Fangerne har lært, at stilhed er den eneste måde at undgå lidelser på.

”Hvor i ti blodige helveder er alle henne?” buldrer en stemme tæt på mig. Jeg er lige ved at tabe mine dirke. En legionær skridter forbi mig, og en slyngtråd af panik skyder ned ad min ryg. Jeg vover ikke at trække vejret. *Hvad, hvis han ser mig? Hvad, hvis min usynlighed svinder hen?* Det er sket før, når jeg bliver angrebet eller befinder mig i en stor menneskemasse.

”Væk kroejeren.” Legionæren vender sig mod en afhjælpetroppe, som skynder sig hen til ham. ”Sig til kroejeren, at han skal finde en tønde frem og gøre værelserne klar.”

”Kroen er øde, sir. Det ser ud til, at landsbyen er blevet forladt.”

Hærførere forlader ikke landsbyer, ikke engang når vinteren er hårdest. Ikke medmindre pesten har hærget. Men dét ville Afya have hørt om.

Du kan være ligeglad med, hvorfor de er rejst væk, Laia. Bare se at få låsene op.

Soldaten og legionæren forsvinder hen mod kroen. I samme øjeblik de er ude af syne, sætter jeg dirken i låsen. Men metallet er stift af rimfrost og knager protesterende.

Kom nu! Uden Elias Veturius til at klare halvdelen af låsene må jeg arbejde dobbelt så hurtigt. Jeg har ikke tid til at tænke på min ven, og dog kan jeg ikke skubbe min uro fra mig. Hans tilstedeværelse under angrebene har forhindret os i at blive fanget. Han *sagde*, at han ville være her.

Hvad i himlene kan der være sket med Elias? Han har aldrig svigtet mig. *Ikke når det drejer sig om angrebene i hvert fald.* Har Shaeva fundet ud af, at han smuglede Darin og mig tilbage gennem Ventestedet fra de frie lande? Straffer hun ham?

Jeg ved ikke ret meget om Sjælefangeren – hun er sky, og jeg gik ud fra, at hun ikke brød sig om mig. Nogle gange, når Elias kommer ud fra Ventestedet for at besøge mig og Darin, mærker jeg djinnikvinden iagttage os, men jeg fornemmer ingen uforsonlighed. Kun sørgmodighed. Men himlene skal vide, at jeg er den sidste til at dømme om skjult ondskab.

Hvis det var en hvilken som helst anden karavane – en hvilken som helst anden fange, vi forsøgte at befri – ville jeg ikke have bragt Darin eller stammefolkene eller mig selv i fare.

Men vi skylder Mamie Rila og resten af Saif-fangerne at forsøge

at befri dem. Elias' nomademor ofrede sin krop, sin frihed og sin stamme, så jeg kunne redde Darin. Jeg kan ikke svinge hende.

Elias er her ikke. Du er alene. Videre!

Låsen springer endelig op, og jeg rykker frem til den næste vogn. I træerne, kun få meter væk, må Afya bande over forsinkelsen. Jo længere jeg er om det, jo større er sandsynligheden for, at hærførerne fanger os.

Da jeg får den sidste lås op, kurrer jeg et signal. *Ssnik. Ssnik. Ssnik.* Pile suser gennem luften. Hærførerne langs vognene falder lydløse om. Den sjældne sydlandske gift, som pilene er dypet i, gør dem ude af stand til at røre sig. Et halvt dusin stammefolk nærmer sig soldaterne og skærer halsen over på dem.

Jeg ser væk, selv om jeg stadig hører hud og muskler blive flænset og de sidste rallende åndedrag. Jeg ved, at det er nødvendigt. Uden serransk stål kan Afyas folk ikke gå i egentlig kamp mod hærførerne, for deres klinger ville ikke holde. Men der er en effektivitet i drabene, som isner mit blod. Jeg spekulerer på, om jeg mon nogensinde vil vænne mig til det.

En lille skikkelse dukker frem fra skyggerne med et glimtende våben i hånden. De slyngede tatoveringer, der viser hendes status som *Zaldara*, stammeleder, er skjult af lange, mørke ærmer. Jeg hvæser ad Afya Ara-Nur, så hun ved, hvor jeg er.

”Det var du længe om.” Hun ser sig omkring, og de sorte og røde fletninger fejer over hendes ryg. ”Hvor i ti helveder er Elias? Kan han også gøre sig usynlig nu?”

Elias har langt om længe fortalt Afya om Ventestedet, om sin død i Kauf-fængslet, om sin genopstandelse og sin aftale med Shaeva. Den dag skældte stammekvinden ham huden fuld for at være et fjols, før hun opsøgte mig. *Glem ham nu, Laia*, sagde hun. *Det er forbandet dumt at falde for en død spøgelsesbesnakker, uanset hvor køn han er.*

”Elias er ikke kommet.”

Afya bander på sadhesisk og sniger sig hen mod vognene. Hun forklarer dæmpet fangerne, at de må følge med hendes mænd, og at de må være helt stille.

Råb og den høje, syngende dirren fra en bue lyder fra landsbyen, halvtreds meter væk. Jeg lader Afya blive tilbage ved vognene og spurter hen til husene, hvor hendes krigere står i en mørk gyde uden for landsbykroen og danser væk fra en fem-seks imperiesoldater, inklusive den befalende legionær. Små og store nomadepile flyver gennem luften som behændige svar på hærførernes dødbringende klinger. Jeg kaster mig ind i kampen og hamrer skæftet af min dolk ind i tindingen på en soldat. Men jeg kunne have sparet mig. Soldaterne falder hurtigt om.

For hurtigt.

Der må være flere mænd i nærheden – en skjult styrke. Eller også lurder en maske i skyggerne.

”Laia.” Mit navn får mig til at fare sammen. Darins gyldne hud er mørk af mudder for at kamuflere ham. En hætte dækker det uregerlige, honningfarvede hår, der endelig har fået lidt længde. Når man kigger på ham nu, kan man ikke se, at han har overlevet seks måneder i Kauf-fængslet. Men min bror kæmper stadig med dæmonerne i sit sind. Det er de dæmoner, som har afholdt ham fra at fremstille serransk stål.

Han er her nu, siger jeg hårdt til mig selv. Han kæmper. Han hjælper. Våbnene vil komme, når han er klar.

”Mamie er her ikke,” siger han, da jeg prikker ham på skulderen. Hans stemme er rusten af ikke at blive brugt. ”Jeg fandt hendes plejesøn, Shan. Han sagde, at soldaterne tog hende ud af vognen, da karavanen standsede for natten.”

”Hun må være i landsbyen,” svarer jeg. ”Få fangerne væk. Jeg finder hende.”

”Landsbyen burde ikke være forladt,” siger Darin. ”Det her føles ikke rigtigt. Du tager med fangerne. Jeg leder efter Mamie.”

”En af jer må se at finde hende.” Afya dukker op bag os. ”For jeg gør det ikke, og vi må have fangerne væk og i skjul.”

”Hvis noget går galt,” siger jeg, ”kan jeg bruge min usynlighed til at slippe væk. Jeg møder dig i lejren, så hurtigt jeg kan.”

Min bror hæver øjenbrynene og overvejer på sin stille måde mine ord. Når han selv vælger det, er han så urokkelig som bjergene – fuldstændig som vores mor var.

”Jeg følger med dig, søs. Det ville Elias være enig i. Han ved ...”

”Hvis du er så gode venner med Elias,” hvæser jeg, ”så sig til ham, at næste gang han lover at hjælpe ved et angreb, har han bare at holde sit løfte.”

Darins læber kruser sig i et hurtigt, skævt smil. Mors smil. ”Jeg ved godt, at du er vred på ham, Laia, men han ...”

”Himlene frelse mig fra mændene i mit liv og alle de ting, de tror, de ved. Smut nu. Afya har brug for dig. Fangerne har brug for dig. Af sted.”

Jeg piler ind i landsbyen, før han kan protestere. Der er ikke mere end hundrede stråttækte hytter, som trykker sig under sneen, og smalle, mørke gader. Vinden hylér gennem velplejede haver, men jeg er lige ved at snuble over en kost, som ligger smidt i en gyde. Det er ikke længe siden, at landsbyboerne har forladt stedet, fornemmer jeg, men det gik hurtigt, da de gjorde det.

Jeg lister mig frem og er opmærksom på lurende farer i skyggerne. Historierne, som bliver fortalt med dæmpede stemmer på værtshuse og omkring stammernes lejrball, plager mig: gengangere, som flår halsen op på sømænd fra Marinn. Hele familier af lærde, som bliver fundet i udbrændte lejre i de frie lande. Ånder – bittesmå, bevingede pestilenser – som hærger vogne og piner husdyrene.

Og jeg er sikker på, at det alt sammen skyldes den afskyelige skabning, som kaldte sig selv Keenan.

Nattemageren.

Jeg standser op for at se ind ad gadevinduet i en mørklagt hytte. Jeg kan intet se i den stygiske nat. Da jeg bevæger mig videre til den næste hytte, svømmer min skyldfølelse i mit sinds ocean og fornemmer min svaghed. *Du gav Nattemageren armringen, spotter den. Du faldt for hans manipulering. Han er et skridt tættere på at tilintetgøre de lærde. Når han finder resten af stjernen, befrier han djinn. Og hvad så, Laia?*

Men det kan tage Nattemageren flere år at finde det næste stykke af stjernen, beroliger jeg mig selv. Og der kan også være mere end ét stykke tilbage. Der kan være mange flere.

Et lys flakker længere fremme. Jeg tvinger tankerne væk fra Nattemageren og lister hen mod en hytte i landsbyens nordlige udkant. Hyttens dør står på klem. En lampe brænder derinde. Døren er åben nok til, at jeg kan smutte ind uden at skubbe til den. Hvis nogen i hytten har planlagt et baghold, vil de ikke se mig komme.

Da jeg kommer indenfor, tager det et øjeblik for mine øjne at vænne sig til lyset. Men da jeg igen ser klart, undertrykker jeg et udbrud. Mamie Rila sidder bundet til en stol, og hun er ikke andet end en udmagret skygge af sit tidligere jeg. Hendes mørke hud hænger løst om hendes krop, og hendes tykke, krøllede hår er blevet barberet af.

Jeg er lige ved at gå hen til hende. Men et gammelt instinkt bremser mig og sender en advarsel fra dybet af mit sind.

En støvle slår hårdt i gulvet bag mig. Jeg snurrer forskrækket rundt, og et gulvbræt knirker under mine fødder. Jeg når at opfange et afslørende glimt af flydende sølv – *maske!* – netop som en hånd lægger sig over min mund, og mine arme bliver vredet om på ryggen.

III: ELIAS

Uanset hvor ofte jeg sniger mig ud fra Ventestedet, bliver det aldrig lettere. Da jeg nærmer mig det vestlige skovbryn, giver et hurtigt, hvidt glimt, alt for tæt på, mig et ubehageligt sug i maven. En ånd. Jeg undertrykker en ed og står helt stille. Hvis den opdager mig så langt væk fra det sted, hvor jeg egentlig burde opholde mig, vil hele den forbandede Skumringsskov vide, hvad jeg har gang i. Det viser sig, at spøgelse elsker at sladre.

Forsinkelsen generer mig. Jeg er allerede sent på den – Laia regnede med mig for over en time siden, og det her er ikke et angreb, hun springer over, bare fordi jeg ikke er der.

Næsten fremme. Jeg løber gennem et frisk lag sne mod Ventestedets grænse, som flimrer længere fremme. For en lægmand er den usynlig. Men for mig og Shaeva er den lysende mur lige så tydelig, som var den lavet af sten. Selv om jeg kan passere ubesværet igennem den, holder den de dødes ånder inde og nysgerrige mennesker ude. Shaeva har brugt flere måneder på at belære mig om murens betydning.

Hun vil blive irriteret på mig. Det er ikke første gang, jeg er forsvundet, når jeg egentlig burde passe min oplæring til Sjælefanger. Selv om hun er en djinni, har Shaeva ikke meget øvelse i at håndtere undvigende elever. Hvorimod jeg har tilbragt fjorten

år med at udtænke måder at slippe fra Blackcliffs centurioner på. Hvis man blev fanget på Blackcliff, var det ensbetydende med en piskning fra min mor, kommandanten. Shaeva nøjes som regel med at stirre arrigt på mig.

”Måske skulle jeg også indføre piskninger.” Shaevas stemme skærer gennem luften som en krumsabel, og jeg er ved at dø af chok. ”Vil du så vise dig, når du skal, Elias, i stedet for at skulke fra dine pligter for at spille helt?”

”Shaeva! Jeg skulle bare ... Åh, damper ... du?” Tåge står i tykke skyer op fra djinnikvinden.

”Nogen” – hun ser vredt på mig – ”glemte at hænge vasketøjet op. Jeg havde ikke flere bluser.”

Og eftersom hun er en djinni, vil hendes unaturligt høje kropsvarme tørre vasketøjet ... men formentlig ikke før hun har udstået et par timers ubehagelig fugt. Det er ikke så mærkeligt, at hun ser ud, som om hun har lyst til at sparke mig i ansigtet.

Shaeva trækker mig i armen, og hendes altid tilstedeværende djinnivarmer fordriver kulden, som var trængt ind i mine knogler. Få øjeblikke senere er vi mange kilometer fra grænsen. Magien, som hun bruger til at flytte os så hurtigt gennem skoven, får det til at svimle for mig.

Synet af den lysende, røde djinnilund får mig til at stønne. Jeg *hader* det her sted. Djinn er måske nok fanget i træerne, men på dette lille sted har de stadig kraft, og de bruger den til at trænge ind i mit hoved, hver gang jeg går derind.

Shaeva himler med øjnene, som om hun må håndtere en særligt irriterende lillebror. Sjælefangeren laver et lille vrik med hånden, og da jeg trækker armen til mig, kan jeg ikke gå mere end en meter væk. Hun har sat en eller anden form for væg op. Hun må endelig være ved at miste tålmodigheden med mig, hvis hun griber til tilfangetagelse.

Jeg forsøger at bevare roen – men det lykkes ikke. ”Det er et grimt trick.”

”Og et, som du uden besvær kunne undgå, hvis du blev stående stille så længe, at jeg kunne lære dig, hvordan man gør.” Hun nikker mod djinnilunden, hvor ånderne snor sig mellem træerne. ”Der er et barnespøgelse, som har brug for trøst, Elias. Find det. Lad mig se, hvad du har lært her i de seneste uger.”

”Jeg burde ikke være her.” Jeg giver væggen et hårdt, men nyttesløst skub. ”Laia og Darin og Mamie har brug for mig.”

Shaeva læner sig ind mod en træstamme og ser op på de små felter af stjerner og himmel, som er synlige mellem de nøgne grene. ”Der er en time til midnat. De må være ved at gøre klar til angrebet. Laia vil være i fare. Og det vil Darin og Afya også. Træd ind i lunden og hjælp dette spøgelse med at komme videre. Hvis du gør det, lægger jeg væggen ned, og så kan du tage af sted. Eller også kan dine venner blive ved med at vente.”

”Du er mere knotten end normalt,” siger jeg. ”Har du ikke fået morgenmad?”

”Hold op med at trække det ud.”

Jeg mumler en ed og bevæbner mig mentalt mod djinn. Jeg forestiller mig en barriere rundt om mit sind, som de ikke kan trænge igennem med deres ondskabsfulde hvisken. For hvert skridt ind i lunden kan jeg mærke dem iagttage mig. Lytte.

Et øjeblik efter runger en latter i mit hoved. Den er lagdelt – stemme oven på stemme, hån oven på hån. Djinn.

Du kan ikke hjælpe spøgelse, dit dumme menneske. Og du kan ikke hjælpe Laia af Serra. Hun vil dø en langtrukket, smertefuld død.

De ondskabsfulde stemmer trænger gennem mine omhyggeligt opsatte forsvarsværker. Skabningerne lodder mine mørkeste tanker og viser mig billeder af en død, radbrækket Laia, indtil jeg ikke kan afgøre, hvor djinnilunden ender, og deres manipulerende syner begynder.

Jeg lukker øjnene. *Det er ikke virkeligt.* Jeg åbner dem og ser

Helene ligge slagtet for foden af det nærmeste træ. Darin ligger ved siden af hende. Bag ham, Mamie Rila. Shan, min plejebroder. Jeg bliver mindet om de mange døde på slagmarken i den første ildprøve for så længe siden – og dog er det her værre, for jeg troede, at jeg havde lagt vold og lidelser bag mig.

Jeg husker Shaevas lektioner. *I lunden har djinn magten til at styre dit sind. Til at udnytte din svaghed.* Jeg forsøger at ryste djinn væk, men de holder fast, deres hvisken slanger sig ind i mig. Ved siden af mig stivner Shaeva.

Vær hilset, forræder. De skifter over til formel tale, når de adresserer Sjælefangeren. *Eders undergang venter. Luften stinker af den.*

Shaeva bider hårdere sammen, og jeg ønsker omgående, at jeg havde et våben, som kunne få dem til at klappe i. Hun har nok at bekymre sig om uden deres hån og spot oveni.

Men Sjælefangeren løfter blot en hånd mod det nærmeste djinnitræ. Selv om jeg ikke kan se hende bruge Ventestedets magi, må hun alligevel have gjort det, for djinnistemmerne bliver tavse.

”Du må gøre dig mere umage.” Hun vender sig om mod mig. ”Djinn er ude på at få dig til at dvæle ved ubetydelige bekymringer.”

”Laia og Darin og Mamies skæbner er ikke ubetydelige bekymringer.”

”Deres liv er intet vejet op mod tidens fylde,” svarer Shaeva. ”Jeg vil ikke være her for evigt, Elias. Du må lære at føre spøgelseserne hurtigere igennem. Der er for mange af dem.” Synet af mit stivsindede ansigtsudtryk får hende til at sukke. ”Sig mig engang, hvad gør du, hvis et spøgelse nægter at forlade Ventestedet, indtil deres nære og kære også dør?”

”Øh ... joh ...”

Shaeva stønner, og hendes ansigtsudtryk minder mig om Hele- nes, når jeg kom for sent til timerne.

”Hvad med, når du har hundredvis af spøgelseser, som alle skrider

for at blive hørt på samme tid?” spørger Shaeva. ”Hvad stiller du op med en ånd, som har gjort forfærdelige ting i sit liv, men ikke angrer det mindste? Ved du, hvorfor der er så få spøgelser fra stammerne? Ved du, hvad der vil ske, hvis du ikke sender spøgelserne videre hurtigt nok?”

”Nu, hvor du nævner det,” svarer jeg. Min nysgerrighed er blevet vakt. ”Hvad *sker* der så, hvis ...”

”Hvis du ikke får spøgelserne igennem, har du fejlet som Sjælefanget, og det vil i sidste ende betyde afslutningen på den menneskelige verden, som du kender den. Du må håbe til himlene, at du aldrig får den dag at se.”

Hun sætter sig tungt ned og lægger hovedet i hænderne, og efter et øjeblik sætter jeg mig ned ved siden af hende. Hendes fortvivlelse giver mig en ubehagelig fornemmelse i brystet. Det her er ikke, som når centurionerne var vrede på mig. Jeg var fløjtende ligeglad med, hvad de tænkte. Men jeg vil *gerne* gøre det godt for Shaeva. Vi har tilbragt mange måneder sammen – mest med at udføre Sjælefangets forpligtelser, men også med at tale om hærførernes militærhistorie, småskændes godmodigt om huslige pligter og dele erfaringer om jagt og kamp. Jeg tænker på hende som en klogere, *meget* ældre storesøster. Jeg har ikke lyst til at skuffe hende.

”Du må give slip på den menneskelige verden, Elias. Du kan ikke trække på Ventestedets magi, før du gør det.”

”Jeg vindvandrer hele tiden.” Shaeva har lært mig, hvordan jeg kan suse af sted mellem træerne på et øjeblik, selv om hun er hurtigere end mig.

”Vindvandring er fysisk magi, og det er let at lære.” Shaeva sukker. ”Da du aflagde din ed, trængte Ventestedets magi ind i dit blod. *Mauth* trængte ind i dit blod.”

Mauth. Jeg undertrykker en gysen. Navnet føles stadig mærkeligt på mine læber. Jeg vidste ikke engang, at magien havde et

navn, da den første gang talte til mig gennem Shaeva, for flere måneder siden, og afkrævede mig min ed som Sjælefanger.

”Mauth er kilden til verdens overjordiske kræfter, Elias. Djinns magi, ifritternes, gengangernes. Selv din veninde Helenes helbredelsesevner. Han er kilden til *din* magt som Sjælefanger.”

Han. Som om magien er levende.

”*Han* vil hjælpe dig med at sende spøgelseerne videre, hvis du lader ham gøre det. Mauths sande kraft er her” – Sjælefangeren slår blidt på mit hjerte og derefter min tinding – ”og her. Men du kan ikke blive en sand Sjælefanger, før du danner et sjæledybt bånd med magien.”

”Det er let nok for dig at sige. Du er en djinni. Magien er en del af dig. Den kommer ikke så let til mig. I stedet hiver den hårdt i mig, hvis jeg bevæger mig for langt væk fra træerne, som om jeg er en ulydig hund. Og hvis jeg rører Laia, ved alle blodige helveder ...” Smerten er så ulidelig, at bare tanken om den er nok til at få mig til at skære ansigt.

Se, forræder, hvor tåbeligt det var at betro de dødes sjæle til denne dødelige kødklump?

De øvrige djinns påtrængende anklager får Shaeva til at sende en chokbølge af magi ind i lunden. Den er så kraftig, at selv jeg kan mærke den.

”Hundredvis af spøgelse ventur på at passere igennem, og flere kommer til hver dag.” Sveden triller ned over Shaevas tinding, som om hun kæmper en kamp, jeg ikke kan se. ”Jeg er meget bekymret.” Hun taler dæmpet og skæver bagud mod træerne. ”Jeg frygter, at Nattemageren arbejder imod os – i det skjulte og med onde hensigter. Men jeg kan ikke gennemskue hans plan, og det piner mig.”

”Selvfølgelig arbejder han imod os. Han ønsker at befri de fangne djinn.”

”Nej. Jeg mærker en mørk hensigt,” siger Shaeva. ”Hvis der

skulle ske mig noget, før din oplæring er fuldendt ...” Hun tager en dyb indånding og samler sig.

”Jeg kan godt gøre det her, Shaeva,” siger jeg til hende. ”Det sværger jeg. Men jeg fortalte Laia, at jeg ville hjælpe hende i nat. Mamie er måske død. Laia er måske død. Jeg ved det ikke, for jeg er der ikke.”

Himle, hvordan kan jeg forklare hende det? Hun har været afskåret fra menneskeheden så længe, at hun umuligt kan forstå det. Begriber hun, hvad kærlighed er? De dage, hvor hun driller mig med at tale i søvne eller fortæller mærkelige, sjove historier, fordi hun ved, at jeg længes efter Laia, føles det, som om hun gør. Men nu ...

”Mamie Rila ofrede sit liv for mig, og helt mirakuløst er hun stadig i live,” siger jeg. ”Du må ikke få mig til at tage imod hende her. Du må ikke få mig til at tage imod Laia.”

”Din kærlighed til dem vil kun gøre dig ondt,” svarer Shaeva. ”Til sidst vil de svinde hen. Du vil fortsat eksistere. Hver gang du siger farvel til endnu en del af dit gamle liv, vil lidt af dig dø.”

”Tror du ikke, at jeg er klar over det?” Hvert eneste stjalne øjeblik med Laia er et inderligt frustrerende bevis på det. De få gange vi har kysset, er vi blevet brat afbrudt af Mauths tyranniske misbilligelse. Afgrunden åbner sig mellem os, efterhånden som konsekvenserne af mine løfter trænger ind. Hver gang jeg ser hende, virker hun længere væk, som om jeg ser på hende gennem en kikkert.

”Tåbelige dreng.” Shaevas stemme er blød af medfølelse. Hendes sorte øjne bliver ufokuserede, og jeg mærker væggen falde bort. ”Jeg finder spøgelseset og sender ham videre. Af sted. Og du må ikke være uforsigtig med dit liv. Fuldvoksne djinn er næsten umulige at slå ihjel – det kan kun andre djinn gøre. Når du slutter dig til Mauth, vil du også kunne afvise angreb, og tiden vil ophøre med at påvirke dig. Men indtil da må du være vagtsom. Hvis du dør

igen, kan jeg ikke bringe dig tilbage. Og” – hun sparker forlegen i jorden – ”jeg er blevet vant til at have dig i nærheden.”

”Jeg dør ikke.” Jeg tager hende om skuldrene. ”Og jeg lover, at jeg tager opvasken hele næste måned.”

Hun fnyser tvivlende, men på det tidspunkt er jeg allerede på vej og vindvandrer så hastigt af sted mellem træerne, at grenene skærer mig i ansigtet. En halv time senere haster jeg forbi min og Shaevas hytte, gennem Ventestedets grænser og ind i imperiet. I samme øjeblik jeg er fri af træerne, bliver jeg ramt af de hårde vindstød, og min vindvandring bliver langsommere og magien svagere, efterhånden som jeg lægger skoven bag mig.

Jeg mærker et træk bagud i mit inderste væsen. Det er Mauth, som kræver, at jeg vender tilbage. Trækket er næsten smertefuldt, men jeg bider tænderne sammen og fortsætter fremad. *Smerte er et valg. Giv efter for den og tab. Eller trods den og vind.* Keris Veturias træning er prentet ind i min krop.

Da jeg når frem til landsbyen, hvor jeg skulle have mødtes med Laia, er det langt over midnat, og månelysen trænger svagt gennem de tunge sneskyer. *Åh, lad angrebet være gået godt. Lad Mamie være okay.*

Men i samme øjeblik jeg træder ind i landsbyen, ved jeg, at der er noget galt. Karavanen er forladt, og vogndørene knager i uvejret. Et tyndt lag sne har allerede lagt sig på ligene af soldaterne, som bevogtede karavanen. Jeg finder ingen masker blandt de døde. Ingen stammefolk. Landsbyen er tavs, når her burde være råben og skrigen.

Fælde.

Jeg ved det omgående og lige så sikkert, som jeg kender min egen mors ansigt. Er det her Keris' værk? Har hun fået nys om Laias overfald?

Jeg trækker min hætte over hovedet og et tørklæde op for ansigtet og sætter mig på hug for at undersøge sporene i sneen.

De er svage – fejret væk. Men jeg opdager et velkendt støvleaftryk: Laias.

De her spor er ikke bare skødesløst efterladt her. Det var meningen, at jeg skulle vide, at Laia gik ind i landsbyen. Og at hun ikke kom tilbage igen. Hvilket vil sige, at fælden ikke blev sat for hende.

Den blev sat for mig.

IV: BLODTORNSKADEN

”Ti blodige helveder!” Jeg holder Laia af Serra i et jerngreb, men hun kæmper imod af alle kræfter. Hun nægter at lade sin usynlighed falde, og det føles, som om jeg kæmper med en vred, kamoufleret fisk. Jeg forbander mig selv for ikke at slå hende bevidstløs, i det øjeblik jeg fik fat i hende.

Hun retter et ondskabsfuldt spark mod min ankel, før hun giver mig en albue i maven. Jeg slækker grebet om hende, og så er hun væk. Jeg kaster mig frem mod lyden af hendes støvle, som skraber mod gulvet, og finder en grum tilfredsstillelse i lyden af et støn, da min tackling slår luften ud af hende. Til sidst flakker hun frem for øjnene af mig, og før hun igen kan lave sit lille forsvindingsnummer, vrider jeg hendes hænder bagud og binder hende strammere end en ged, der skal ofres. Stadig stønnende skubber jeg hende ned på en stol.

Hun ser på hyttens anden fange – Mamie Rila, bundet og dårligt nok ved bevidsthed – og snerrer gennem sin knebel. Hun sparker ud som et muldyr, og hendes støvler rammer mit knæ. Smerten får mig til at skære ansigt. *Du må ikke stikke hende en lussing, tornskade.*

Mens hun kæmper, kvidrer en overjordisk del af mit sind over hendes livlighed. Hun er helbredt. Hun er stærk. Det burde genere mig.

Men magien, som jeg brugte på Laia, binder os sammen, den er et bånd, som stikker dybere, end jeg bryder mig om. Jeg føler lettelse over hendes livskraft, som hvis jeg havde erfaret, at min lillesøster Livia er ved godt helbred.

Hvilket hun ikke vil være meget længere, hvis den her plan ikke virker. Frygten jager igennem mig, efterfulgt af et skarpt minde. Tronsalen. Kejser Marcus. Min mors hals: skåret over. Min søster Hannahs hals: skåret over. Min fars hals: skåret over. Alt sammen på grund af mig.

Jeg vil ikke også se Livia dø. Jeg *må* udføre Marcus' ordre og fælde kommandant Keris Veturia. Hvis jeg ikke vender tilbage til Antium fra den her mission med noget, jeg kan bruge mod hende, vil Marcus lade sit raseri gå ud over sin kejserinde – Livia. Han har gjort det før.

Men kommandanten virker uangribelig. De fattige plebejere og de handlende merkantilere støtter hende, fordi hun knuste de lærdes oprør. De mest magtfulde familier i imperiet, de hæderkronede, frygter hende og Gens Veturia. Hun er alt for snu til at lade en snigmorder komme på tæt hold, og selv hvis jeg kunne slå hende ihjel, ville hendes forbundsfæller gøre oprør.

Hvilket vil sige, at jeg først må svække hendes status blandt de øvrige Gens. Jeg må vise dem, at hun stadig er et menneske.

Og for at gøre det har jeg brug for Elias Veturius. Sønnen, som skulle være død, som Keris *hævdede* var død, men, som jeg for nylig har erfaret, i meget høj grad er i live. At fremvise ham som bevis på Keris' svigtende evner vil være første skridt mod at overbevise hendes allierede om, at hun ikke er så stærk, som hun ser ud.

”Jo mere du kæmper imod mig,” siger jeg til Laia, ”jo strammere bliver dine reb.” Jeg trækker i rebene. Da hun krymper sig, mærker jeg et ubehageligt jag dybt inde i mig. En bivirkning ved at have helbredt hende?

Den vil ødelægge dig, hvis du ikke er forsigtig. Nattemagerens ord om min helbredende magi lyder i mit sind. Er det det her, han mente? At båndene til dem, jeg helbreder, bliver ubrydelige?

Men det kan jeg ikke dvæle ved nu. Kaptajn Avitas Harper og kaptajn Dex Atrius træder ind i hytten, vi har beslaglagt. Harper sender mig et nik, men Dex retter opmærksomheden mod Mamie og spænder i kæberne.

”Dex,” siger jeg. ”Tiden er inde.”

Han ser ikke væk fra Mamie. Det er ikke overraskende. Da vi for flere måneder siden jagede Elias, afhørte Dex på min ordre Mamie og andre medlemmer af Saif-stammen. Han har været plaget af skyldfølelse lige siden.

”Atrius!” siger jeg skarpt. Dex’ hoved ryger op. ”Gå i stilling.”

Han river sig løs og forsvinder ud ad døren. Harper afventer tålmodigt min ordre og er helt upåvirket af Laias dæmpede eder og Mamies forpinte stønnen.

”Tjek vores ydre forsvarsværker,” befaler jeg. ”Sørg for, at ingen af landsbyboerne indfinder sig igen.” Jeg har ikke brugt uger på at forberede det her baghold bare for at lade en nysgerrig plebejer ødelægge det.

Mens Laia af Serra følger Harpers skridt hen mod døren, trækker jeg en dolk frem og skærer mine negle ned. Pigens mørke tøj sidder stramt til og fremhæver de irriterende kurver på en måde, som gør mig alt for bevidst om hver eneste skarpe vinkel og fremspringende knogle på min egen krop. Jeg har taget hendes rygsæk sammen med en godt brugt dolk, som sender et stød gennem mig. Det er Elias’. Hans bedstefar Quin gav ham den på hans sekstenårsdag.

Og Elias har åbenbart givet den til Laia.

Hun hvisler mod kneblen, mens hendes blik farer frem og tilbage mellem mig og Mamie. Hendes trods minder mig om Hannah. Jeg spekulerer kortvarigt på, om den lærde og jeg kunne have været venner i et andet liv.

”Hvis du lover ikke at skribe,” siger jeg til hende, ”fjerner jeg din knebel.”

Hun overvejer det, før hun nikker en enkelt gang. I samme øjeblik jeg fjerner kneblen, skælder hun ud.

”Hvad har du gjort ved hende?” Hendes stol slår mod gulvet, da hun kæmper for at rykke hen mod den nu bevidstløse Mamie Rila. ”Hun har brug for medicin. Hvor stort et uhyre ...”

Smældet, der giver genlyd gennem hytten, da jeg stikker hende en lussing, overrasker selv mig. Og det samme gør kvalmen, som er lige ved at få mig til at bukke sammen. *Hvad i himlene?* Jeg griber fat om bordet for at genvinde balancen, men retter mig op, før Laia når at se det.

Hun stikker trodsigt hagen frem, da hun løfter hovedet. Blodet drypper fra hendes næse. Overraskelse fylder de gyldne, katteagtige øjne, efterfulgt af en sund dosis frygt. *Det var også på tide.*

”Pas på, hvad du siger.” Jeg holder min stemme dæmpet og tonløs. ”Ellers bliver du kneblet igen.”

”Hvad vil du have fra mig?”

”Bare dit selskab.”

Hendes øjne bliver smalle, og hun lægger endelig mærke til håndjernene, som er sat fast på stolen i hjørnet.

”Jeg arbejder alene,” siger hun. ”Du må gøre med mig, som du vil.”

”Du er ikke andet end en myg.” Jeg vender tilbage til mine negle og undertrykker et smil, da jeg ser, hvor meget ordene irriterer hende. ”En Moskito – i bedste fald. Så du skal ikke tro, at du kan fortælle mig, hvad jeg skal gøre. Den eneste grund til, at du endnu ikke er blevet knust af imperiet, er, fordi jeg ikke har tilladt det.”

Det er selvfølgelig løgn. Hun har angrebet seks karavaner på to måneder og befriet hundredvis af fanger undervejs. Himlene må vide, hvor længe hun ville være fortsat, hvis jeg ikke havde fået brevet.

Det ankom for to uger siden. Jeg genkendte ikke håndskriften, og den – eller det – som afleverede det, havde held til at snige sig forbi en hel garnison af masker.

ANGREBENE. DET ER PIGEN.

Jeg har holdt angrebene hemmelige. Vi har allerede problemer med stammerne, som er rasende over de hærførerlegioner, der er indsat i deres ørken. Mod vest har de karkaunske barbarer erobret vildmændenes klaner og plager nu vores udposter tæt ved Tiborum. Og samtidig har en karkaunsk troldmand ved navn Grímarr samlet sine klaner under våben, og de lurker mod syd og overfalder vores havnebyer.

Marcus har først for nylig sikret sig de hæderkronede Gens' loyalitet. Hvis de finder ud af, at en lærd oprører hænger uden for byerne og skaber kaos, bliver de genstridige. Hvis de erfarer, at det er den samme pige, som Marcus formodedes at have slået ihjel i den fjerde ildprøve, vil de lugte blod.

Endnu et kup fra de hæderkronede er det sidste, jeg har brug for. Især nu, hvor Livias skæbne er bundet til Marcus'.

Da jeg først havde fået brevet, var det nemt nok at kæde Laia sammen med angrebene. Meldingerne fra Kauf-fængslet svarede til meldingerne om angrebene. *En pige, som viser sig det ene øjeblik og forsvinder det næste. En lærd, som vender tilbage fra de døde og hævner sig på imperiet.*

Det var ikke et spøgelse, men en pige. En pige og en ufatteligt talentfuld medsammensvoren.

Vi stirrer på hinanden, hun og jeg. Laia af Serra er ren lidenskab. Følelser. Alt, hun tænker, står skrevet i hendes ansigt. Jeg spekulerer på, om hun overhovedet forstår, hvad pligtfølelse er.

”Hvis jeg er en myg,” siger hun, ”hvorfor har du så ...” Forståelsen farer over hendes ansigt. ”Du er her ikke efter mig. Men hvis du bruger mig som madding ...”

”Så kommer det til at fungere effektivt. Jeg kender mit bytte godt, Laia af Serra. Han er her om mindre end et kvarter. Og hvis jeg tager fejl ...” Jeg snurrer dolken rundt på en fingerspids. Laia blegner.

”Han døde.” Hun lader til at tro på sin egen løgn. ”I Kauf-fængslet. Han kommer ikke.”

”Åh jo, han skal nok komme.” Himle, hvor jeg hader hende, mens jeg siger det. Han vil komme efter hende. Det vil han altid gøre. Som han aldrig vil for mig.

Jeg skyder tanken hårdt fra mig – *svaghed, tornskade* – og med kniven i hånden knæler jeg foran hende og lader den følge det *K*, som kommandanten skar i hende. Arret er gammelt nu. Hun ser det muligvis som en fejl i den skinnende hud. Men det får hende til at se stærkere ud. Modstandsdygtig. Og det hader jeg hende også for.

Men ikke meget længere. For jeg kan ikke lade Laia af Serra gå herfra. Ikke når jeg vil kunne vinde Marcus’ gunst ved at bringe ham hendes hoved – og dermed give min lillesøster et længere liv.

Jeg tænker kortvarigt på kokken og hendes interesse i Laia. Kommandantens tidligere slave vil blive vred, når hun finder ud af, at pigen er død. Men den gamle kvinde forsvandt for flere måneder siden. Hun er muligvis selv død.

Laia må kunne se mordet i mine øjne, for hun bliver ligbleg og trykker sig væk fra mig. Kvalme skyder igen igennem mig. Jeg får hvide glimt for øjnene, og jeg læner mig mod armlænet på hendes stol, kniven vipper fremad og ind i huden over hendes hjerte ...

”Så er det nok, Helene.”

Hans stemme er lige så skarp som et af kommandantens piske-slag. Han er kommet ind ad bagdøren, som jeg havde regnet med, at han ville. *Helene*. Selvfølgelig bruger han mit navn.

Jeg tænker på min far. *Du er det eneste, der holder mørket tilbage*. Jeg tænker på Livia, som dækker mærkerne på sin hals

med lag efter lag af pudder, så hoffet ikke skal tro, at hun er svag. Jeg vender mig om.

”Elias Veturius.” Mit blod bliver koldt, da jeg ser, at det til trods for bagholdet er lykkedes ham at overraske mig. I stedet for at komme alene har Elias taget Dex til fange. Han har bundet hans arme og holder en kniv mod hans hals. Dex’ maskerede ansigt er fortrukket i en grimasse af raseri. *Dex, din idiot.* Jeg ser vredt på ham i tavs irettesættelse. Jeg spekulerer på, om han overhovedet forsøgte at kæmpe imod.

”Du kan slå Dex ihjel, hvis du vil,” siger jeg. ”Hvis han var dum nok til at blive fanget, kommer jeg ikke til at savne ham.”

Skåret fra faklerne oplyser kortvarigt Elias’ ansigt. Han ser på Mamie – på hendes radbrækkede krop og livløse skikkelse – og hans blik bliver skarpt af raseri. Dybden af hans følelser gør mig tør i halsen, da han igen retter opmærksomheden mod mig. Jeg ser hundredvis af tanker skrevet i hans sammenbidte ansigt, i hans skuldre, i måden, han holder sit våben på. Jeg kender hans sprog – jeg har talt det, siden jeg var seks år gammel. *Stå fast, tornskade.*

”Dex er din forbundsfælle,” svarer han. ”Dem har du ikke mange af for tiden, hører jeg. Jeg tror, at du vil komme til at savne ham rigtigt meget. Slip Laia fri.”

Jeg bliver mindet om den tredje ildprøve. Om Demetrius’ død for hans hånd. Leanders. Elias har forandret sig. Der er et mørke i ham, et mørke, som ikke var der før.

Det gælder os begge to, gamle ven.

Jeg hiver Laia op fra stolen og smækker hende ind mod væggen og sætter min kniv mod hendes hals. Den her gang er jeg forberedt på bølgen af kvalme, og jeg bider tænderne hårdt sammen, da den skyller ind over mig.

”Forskellen mellem dig og mig, Veturius,” siger jeg, ”er, at jeg er ligeglad med, om mine *forbundsfæller* dør. Smid dine våben. Du kan se håndjernene i hjørnet. Tag dem på. Sæt dig

ned. Hold din kæft. Hvis du gør det, får Mamie lov til at leve, og jeg lover at lade være med at sætte efter din flok karavane-kriminelle overfaldsmænd eller de fanger, de har befriet. Hvis du nægter, vil jeg jage dem og slå dem ihjel med mine egne hænder.”

”Jeg ... jeg troede, du var et anstændigt menneske,” hvisker Laia. ”Ikke god, men ...” Hun skæver ned til min kniv og derefter på Mamie. ”Men ikke det her.”

Det er, fordi du er et fjols. Elias vakler, og jeg presser kniven længere ind.

Døren går op bag mig. Harper træder ind med trukne knive og fører en bølge af kulde med sig. Elias ignorerer ham, al hans opmærksomhed er rettet mod mig.

”Hvis du også lader Laia gå, har vi en aftale,” siger han.

”Elias,” gisper Laia. ”Nej ... Vente...” Jeg hvæser ad hende, og hun bliver tavs. Jeg har ikke tid til det her. Jo længere jeg tøver, jo større er sandsynligheden for, at Elias finder på en måde at undslippe på. Jeg sørgede for, at han ville forstå, at Laia var gået ind i landsbyen; jeg burde have forudset, at han ville fange Dex. *Du er en idiot, tornskade. Du undervurderede ham.*

Laia forsøger at sige noget, men jeg graver kniven længere ind i hendes hals og får med vilje blodet til at pible frem. Hun skælver, og hun trækker vejret i små, korte stød. Det dunker i mit hoved. Smerten puster til mit raseri, og den del af mig, som er født af mine døde forældre, brøler og viser kløer.

”Jeg kender hendes sang, Veturius,” siger jeg. Dex og Avitas vil ikke forstå, hvad jeg mener. Men Elias vil. ”Jeg kan blive her hele natten. Hele dagen. Så længe det varer. Jeg kan få hende til at lide.”

Op helbrede hende. Jeg siger det ikke, men han ser mit brutale forsæt. *Op såre hende igen og helbrede hende. Indtil det driver dig til vanvid.*

”Helene.” Elias’ raseri svinder hen og bliver erstattet af overraskelse. Skuffelse. Men han har ingen ret til at være skuffet over mig. ”Du slår os ikke ihjel.”

Han lyder ikke helt sikker. *Du kendte mig før i tiden*, tænker jeg. *Men du kender mig ikke længere*. Jeg kender mig ikke længere.

”Der er værre ting end døden,” svarer jeg. ”Skal vi udforske dem sammen?”

Han bliver vred. *Træd varsomt, blodtornskade*. Masken lever stadig i Elias Veturius, under alt det andet, han er blevet. Jeg kan presse ham. Men kun til en vis grænse.

”Jeg slipper Mamie fri.” Jeg tilbyder ham guleroden, før jeg bruger stokken. ”Som tegn på min gode vilje. Avitas kan føre hende til et sted, hvor dine stammevenner vil finde hende.”

Det er først, da Elias ser på Harper, at jeg kommer i tanke om, at han ikke ved, at Avitas er hans halvbror. Jeg overvejer, om jeg kan bruge den viden mod Elias, men beslutter mig for at tie. Det er Harpers hemmelighed, ikke min. Jeg nikker til ham, og min næstkommanderende bærer Mamie ud af hytten.

”Lad også Laia gå,” siger Elias. ”Og så gør jeg, som du siger.”

”Hun kommer med os,” svarer jeg. ”Jeg kender dine tricks, Veturius. Du slipper ikke af sted med dem. Og du kan ikke vinde den her situation, hvis du ønsker, at hun skal leve. Smid dine våben. Tag håndjernene på. Jeg siger det ikke igen.”

Elias skubber Dex væk, skærer hans reb over i samme bevægelse og giver ham så et slag, der sender ham i knæ. Dex slår ikke tilbage. *Idiot*.

”Dét er for at forhøre min familie,” siger Elias til ham. ”Du skal ikke tro, at jeg ikke ved det.”

”Før hestene frem,” bjæffer jeg ad Dex. Han kommer på benene – værdigt og med rank ryg – som om hans rustning ikke har store blodige pletter. Da han har forladt hytten, smider Elias sine krumsabler.

”Du lader Laia gå,” siger han. ”Du knebler mig ikke. Og ved ti blodige himle, du holder afstand til mig, *blodtornskade*.”

Det burde ikke såre mig, at han bruger min titel. Jeg er trods alt ikke Helene Aquilla længere.

Men da jeg så ham sidst, var jeg stadig Helene. For få øjeblikke siden, da han først så mig, brugte han mit navn.

Jeg slipper Laia, og hun hiver grådigt efter vejret, mens farven vender tilbage til hendes ansigt. Min hånd er våd – en piblen af blod fra hendes hals. Ikke mere end en dråbe faktisk. Ingenting i sammenligning med de rivende strømme, der væltede ud af min mor, min søster og min far, da de døde.

Du er den eneste, der holder mørket tilbage.

Jeg siger ordene i mit sind. Jeg minder mig selv om, hvorfor jeg er her. Og jeg sætter ild til den sidste lille rest af følelse, som er tilbage i mig.

V: LAIA

”Tjek Veturius,” siger blodtornskaden til Avitas Harper, da han vender tilbage uden Mamie. ”Sørg for, at håndjernene er ordentligt låst.”

Tornskaden slæber mig ud på hyttens gulv, så langt væk fra Elias, hun kan komme. Det føles mærkeligt og fuldt af varsler, at vi tre er samlet i det her rum. Men følelsen forsvinder, da tornskaden presser sin kniv længere ind i min hud.

Vi må *væk* herfra. Jeg har ikke specielt meget lyst til at blive hængende og se, om tornskaden vil gøre alvor af sin trussel om at torturere mig. Afya og Darin må være vanvittigt bekymrede på nuværende tidspunkt.

Dex dukker op ved bagdøren. ”Hestene er væk, tornskade.”

Blodtornskaden ser rasende på Elias, som bare trækker på skuldrene. ”Du troede vel ikke, at jeg ville lade dem stå, gjorde du?”

”Find nogle andre,” siger tornskaden til Dex. ”Og køр en spørgelsesvogn frem. Harper, hvor lang tid kan det for pokker tage at sikre de håndjern?”

Jeg prøver forsigtigt at trække mig væk, men tornskaden mærker det og vrider brutalt mine arme.

Elias hænger i sin stol med indstuderet ro og observerer sin tidligere bedste ven. Jeg lader mig ikke narre af kedsomheden i

hans ansigt. Hans gyldenbrune hud bliver blegere, for hvert øjeblik der går, indtil han ser syg ud. Ventestedet trækker i ham – og dets trækken bliver mere insisterende. Jeg har set det før. Hvis han bliver for længe væk, kommer han til at lide under det.

”Du bruger mig til at ramme min mor,” siger Elias. ”Hun vil se det komme på mange kilometers afstand.”

”Nu skal du ikke få mig til at genoverveje kneblen.” Tornskaden rødmer under sin maske. ”Harper, følg med Dex. Jeg vil have den vogn *nu*.”

”Hvad tror du, Keris Veturia laver lige nu?” spørger Elias, da Harper forsvinder.

”Du bor ikke engang i imperiet længere.” Blødtornskaden strammer grebet om mig. ”Så klap i.”

”Jeg behøver ikke at leve i imperiet for at vide, hvad kommandanten tænker. Du vil se hende død, ikke? Det må hun være klar over. Hvilket betyder, at hun også er klar over, at hvis du slår hende ihjel, risikerer du en borgerkrig med hendes allierede. Så mens du er herude og spilder tiden med mig, er hun tilbage i hovedstaden og planlægger himlene må vide hvad.”

Tornskaden rynker panden. Hele livet har hun lyttet til Elias’ råd – og givet ham sine egne. *Hvad, hvis han har ret?* Jeg kan praktisk talt høre hende tænke det. Elias fanger mit blik – han leder efter en åbning, ligesom jeg gør.

”Find min bedstefar,” siger Elias. ”Hvis du vil fælde hende, må du forstå, hvordan hun tænker. Quin kender Keris bedre end nogen anden.”

”Quin har forladt imperiet,” svarer tornskaden.

”Hvis min bedstefar har forladt imperiet,” siger Elias, ”så kan katte flyve. Uanset hvor Keris er, vil han være lige i nærheden og vente på, at hun begår en fejl. Han er for klog til at bruge et af sine egne herresæder. Og han vil ikke være alene. Han har stadig mange loyale mænd ...”

”Det er lige meget.” Blodtornskaden vinker Elias’ råd væk. ”Keris og den skabning, hun holder i nærheden ...”

Min mave snører sig sammen. *Nattemageren. Hun mener Nattemageren.*

”... er ude på noget,” siger tornskaden. ”Jeg må tilintetgøre hende, før hun tilintetgør imperiet. Jeg har brugt flere uger på at jage Quin Veturius. Det har jeg ikke tid til at gøre igen.”

Elias flytter en smule på sig – han forbereder sig på sit træk. Tornskaden har løsnet grebet om mig, og jeg klemmer hænderne sammen, bøjer, trækker, gør alt, jeg kan, for at vrikke mig ud af rebene uden at afsløre det. Mine glatte håndflader fedter rebet. Det er ikke nok.

”Du vil tilintetgøre hende.” Elias’ håndjern klirrer. Et eller andet lyner tæt ved hans hånd. Dirke? Hvordan i helveder har han lusket dem forbi Avitas? ”Bare husk, at hun vil gøre ting, som du ikke er villig til. Hun vil finde din svaghed og udnytte den. Det er dét, hun er allerbedst til.”

Da Elias flytter på sin arm, ser tornskaden hurtigt over på ham, og hendes øjne bliver smalle. I det samme kommer Harper ind.

”Vognen er klar, tornskade,” siger han.

”Tag hende.” Hun skubber mig hen mod Avitas. ”Hold en kniv for halsen af hende.” Harper trækker mig tæt ind til sig, og jeg trækker mig tilbage fra hans kling. Hvis jeg bare et øjeblik kunne aflede tornskaden og Avitas’ opmærksomhed, længe nok til, at Elias kan angribe ...

Jeg bruger et kneb, som Elias lærte mig, da vi rejste sammen. Jeg sparker Avitas på det svage sted mellem foden og benet og falder så som en hammer fra et tag.

Avitas bander, tornskaden vender sig om, og Elias skyder op fra stolen, fri af sine håndjern. I løbet af et splitsekund har han samlet sine sabler op. En kniv suser gennem luften over mit hoved, og Harper dukker sig og trækker mig med sig. Blodtornskaden brøler,

men Elias er over hende og bruger sin vægt til at vælte hende omkuld. Han holder hende fast og sætter en klinger for halsen af hende, men et eller andet glimter ved hendes håndled. Hun har en kniv. Himle, hun vil stikke ham ned.

”Elias!” Jeg råber en advarsel, da hans krop pludselig bliver stiv.

Han udstøder et halvkvalt gisp. Kniven falder ud af hans hånd, og i løbet af et sekund har tornskaden vrikket sig ud under ham. Hendes læber er fortrukket i en snerren.

”Laia.” Elias’ øjne formidler hans raseri. Hans hjælpeløshed. Og så fylder mørke rummet. Jeg ser langt, mørkt hår feje forbi og et glimt af brun hud. Bundløse, sorte øjne borer sig ind i mig. Shaeva.

Så forsvinder hun – og Elias. Jorden under os rumler, og vinden udenfor tager til og lyder et øjeblik som hylende ånder.

Blodtornskaden springer frem mod stedet, hvor Elias stod. Hun finder ingenting, og et øjeblik senere har hun hånden om min hals og sin knivspids mod mit hjerte. Hun skubber mig ned på en stol.

”Hvem i *helveder*,” hvisker hun, ”var den kvinde?”

Døren brager op, og Dex kommer ind med dragne krumsabler. Før han kan nå at sige noget, råber tornskaden ad ham.

”Gennem søg landsbyen! Veturius forsvandt som en forbandet genganger!”

”Han er ikke i landsbyen,” siger jeg. ”Hun tog ham.”

”Hvem tog ham?” Jeg kan ikke tale – kniven er for tæt på mig – men hun lader mig ikke røre så meget som en finger. ”Svar!”

”Let kniven lidt, tornskade,” siger Avitas. Den mørkhårede maske ser sig omhyggeligt rundt i hytten, som om Elias hvert øjeblik kan dukke op igen. ”Og så kan det være, at hun gør det.”

Blodtornskaden trækker kniven en millimeter tilbage. Hendes hånd er rolig, men hun er rød i hovedet under masken. ”Tal eller dø.”

Jeg snubler over ordene, mens jeg prøver at forklare – så vagt jeg kan – hvem Shaeva er, og hvad Elias er blevet. Allerede mens

jeg siger ordene, indser jeg, hvor usandsynligt det lyder. Blodtornskaden siger ikke noget, men vantroen står skrevet i hvert eneste træk i hendes krop.

Da jeg er færdig, rejser hun sig. Kniven ligger løst i hendes hånd, og hun ser ud i natten. Der er kun få timer til daggry. ”Kan du få Elias tilbage hertil?” spørger hun stille.

Jeg ryster på hovedet, og hun knæler foran mig. Hendes ansigt er pludselig afklaret, og hendes krop afslappet. Da jeg møder hendes blik, er det fjernt, som om hendes tanker har bevæget sig videre fra mig.

”Hvis kejseren vidste, at du er i live, ville han selv ønske at forhøre dig,” siger hun. ”Medmindre du er et fjols, vil du være enig i, at døden vil være at foretrække. Jeg kan gøre det hurtigt.”

Åh, himle. Mine fødder er frie, men mine hænder er bundne. Jeg kunne vriste min højre hånd fri, hvis jeg trækker hårdt nok ...

Avitas stikker sine sabler i skederne og bukker sig ned bag mig. Varm hud strejfer mine håndled, og jeg venter på, at de skal blive presset hårdere sammen, da han binder mig igen.

Men det gør de ikke.

I stedet falder rebene om mine håndled væk. Harper ånder to ord så stille, at jeg ikke er sikker på, at jeg virkelig hørte dem.

”Af sted.”

Jeg kan ikke røre mig. Jeg ser lige op i blodtornskadens blik. *Jeg vil se døden i øjnene.* Sorgen bølger hen over hendes forsøvede ansigtstræk. Hun virker pludselig ældre end sine tyve år, med en stålklinges uforsonlighed. Al svagheden er blevet hamret ud af hende. Hun har set for meget blod. For meget død og lidelse.

Jeg husker, da Elias fortalte mig, hvad Marcus havde gjort ved tornskadens familie. Han havde hørt det fra Hannah Aquillas spøgelse, som havde plaget ham i månedsvis, før hun endelig kom videre.

Da jeg lyttede til hans beretning, havde jeg fået det dårligere

og dårligere. Jeg huskede en anden mørk morgen for mange år siden. Jeg var vågnet brat op den dag, skræmt af de dybe, halv-kvalte skrig, som havde runget gennem huset. Jeg havde tænkt, at morfar havde taget et dyr med hjem. Et såret væsen, som døde langsomt og smertefuldt.

Men da jeg kom ind i husets fællesrum, sad mormor der og rokkede frem og tilbage, mens morfar panisk forsøgte at tysse på hendes klageskrig, for ingen måtte høre hende sørge over sin datter – min mor. Ingen måtte vide det. Imperiet ønskede at knuse alt, som løvinden havde været, alt, hun havde stået for. Det betød alt og alle, som var knyttet til hende.

Vi tog alle på markedet den dag for at sælge mormors syltetøj – morfar, Darin, mormor og mig. Mormors øjne var tørre. Jeg hørte hende kun midt om natten, hvor hendes dæmpede jamren flåede mere i mig, end noget skrig kunne have gjort.

Blodtornskaden blev også nægtet retten til at sørge offentligt. Hvordan skulle hun kunne det? Hun er imperiets næstkommanderende, og hendes familie blev dødsdømt, fordi det ikke lykkedes hende at udføre kejserens ordre.

”Jeg er ked af det,” hvisker jeg, da hun hæver sin daggert. Jeg rækker hurtigt frem – ikke for at standse hendes kniv, men for at tage hendes frie hånd. Hun stivner chokeret. Huden på hendes håndflade er kølig og ru. Mindre end et sekund er gået, men hendes overraskelse er blusset op til vrede.

Den grusomste vrede kommer fra den dybeste smerte. Det sagde mormor altid. *Tal, Laia.*

”Mine forældre blev også myrdet,” siger jeg. ”Min søster. I Kauf. Da jeg var yngre. Jeg så det ikke ske. Jeg kunne aldrig sørge over dem. Det måtte jeg ikke. Og ingen talte nogensinde om dem. Men jeg tænker på dem hver dag. Jeg er ked af, at du har mistet dem, du elskede, og at du lider. Det er jeg virkelig.”

Et øjeblik ser jeg pigen, som helbredte mig. Pigen, som lod Elias

og mig flygte fra Blackcliff. Pigen, som fortalte mig, hvordan jeg skulle komme ind i Kauf-fængslet.

Og før den pige toner ud – som jeg ved, hun vil – trækker jeg på min egen kraft og forsvinder, jeg ruller ud af stolen og piler forbi Avitas hen mod døren. To skridt, og tornskaden råber, tre, og hendes dolk skærer gennem luften efter mig, og derefter hendes krumsabel.

For sent. Da krumsablen falder til gulvet, er jeg ude ad den åbne dør, forbi den intetanende Dex, og jeg løber af alle kræfter og er blot en skygge i natten.